

Sygn. akt IV Cz 165/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Jastrzębski (spr.)

Sędziowie SO : Mariusz Struski, Mariola Watemborska

po rozpoznaniu w Słupsku na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 marca 2013r.

sprawy ze skargi dłużników: J. G. i H. G. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku Andrzeja Śniegockiego podjętą w sprawie Km 6147/10

z udziałem wierzyciela Banku (...) S.A. w W.

po rozpoznaniu zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 11 stycznia 2013 roku sygn. akt IX Co 5470/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w pkt 1 i uchylić zaskarżoną czynność komornika postanowienie z dnia 18 października 2012 r. w zakresie ustalenia opłaty stosunkowej w wysokości 14010,44 zł., oddalając skargę w pozostałym zakresie,
2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie,
3. zasądzić od wierzyciela Banku (...) S.A. w W. na rzecz dłużników J. G. i H. G. solidarnie kwotę 130 zł (słownie: sto trzydzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sygn. akt IV Cz 165/13

UZASADNIENIE

Dłużnicy wnieśli skargę na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku, dokonaną w sprawie Km 6147/12, polegającą na ustaleniu przez komornika kosztów postępowania egzekucyjnego i ewentualnie o obniżenie kosztów wyliczonych przez komornika, argumentując iż nie byli dłużnikami osobistymi wierzyciela a jedynie poręczycielami kredytu który był zabezpieczony na nieruchomości dłużników.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 roku, Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił przedmiotową skargę na czynności komornika, argumentując że rozstrzygnięcie komornika zawarte w postanowieniu z dnia 18.10.2012 r. w zakresie ustalenia opłaty stosunkowej jest zgodne z treścią art. 49 ust 2 zd 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, zaś w zakresie wydatków odpowiada treści art. 39 wyżej wskazanej ustawy.

Sąd I instancji nie znalazł również podstaw do miarkowania opłaty stosunkowej, zważywszy, że dłużnicy nie odwołali się do swojej sytuacji majątkowej i rodzinnej.

Powyzsze postanowienie zaskarżyli dłużnicy, domagając się ponownego rozpatrzenia złożonej przez niego skargi i zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie skargi wskazując na niekonstytucyjność art. 49 ust 2 zd. 1

ustawy o komornikach sądowych i egzekucji wobec treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26.06.2012 wydanego w sprawie P 13/11.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje w zasadniczej części na uwzględnienie, w konsekwencji zaskarżone postanowienie komornika nie może się ostać.

Na wstępie przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie Komornik postanowieniem z dnia 3 października 2011 roku zawiesił postępowanie na wniosek wierzyciela. Po upływie roku, wobec braku wniosku wierzyciela o podjęcie postępowania, umorzył je na podstawie art. 823 k.p.c., a następnie na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji ustalił wysokość obciążającej dłużnika opłaty stosunkowej od niewyegzekwowanej wierzytelności na kwotę 14010,44 zł.

Sąd I instancji rozpoznając skargę dłużników uznał, że zgodnie z treścią art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostającego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W myśl z kolei art. 823 zdanie pierwsze k.p.c., postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonych postępowania.

Owe argumenty legły u podstaw wydania zaskarżonego postanowienia.

Tymczasem, jak słusznie podnoszą dłużnicy w zażaleniu, Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 26 czerwca 2012 roku w sprawie P.13/2011 stwierdził, że art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376) przez to, że w każdym wypadku umorzenia na podstawie art. 823 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) zawieszonych wcześniej postępowania egzekucyjnego przewiduje pobieranie od dłużnika opłaty stosunkowej w wysokości nie niższej niż 1/10 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższe oznacza, że w aktualnym systemie prawnym mającym zastosowanie w niniejszej sprawie nie obowiązuje wskazana wyżej podstawa prawna umożliwiająca obciążenie dłużnika opłatą stosunkową od niewyegzekwowanej części wierzytelności, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa w sytuacji, gdy wierzyciel w ciągu roku od dnia zawieszenia tegoż postępowania nie zażądał jego podjęcia.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że czynność komornika sądowego polegająca na ustaleniu opłaty stosunkowej od niewyegzekwowanej wierzytelności nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc postanowił, jak w punkcie 1 sentencji postanowienia, oddalając skargę w zakresie ustalonych przez komornika wydatków, których określenie pozostawało w zgodności z art. 39 wyżej cytowanej ustawy.

Wobec zaskarżenia postanowienia sądu I instancji Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany pkt 2 zaskarżonego postanowienia, bowiem w tym zakresie żalący się dłużnicy poprzestali na przywołaniu treści art. 49 ust 10 ustawy, nie odnosząc jej do realiów rozpoznawanej sprawy, a przede wszystkim wobec treści rozstrzygnięcia w pkt 1 postanowienia.

Wynik postępowania skargowego determinował orzeczenie o kosztach tego postępowania. Z tego względu, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc i art. 397 § 2 kpc przy zast. art. 98 § 1 kpc i art. 108 § 1 kpc oraz art. 13 § 2 kpc zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrot kosztów postępowania za obie instancje o czym orzekł jak w pkt 3 sentencji postanowienia.